

Kuna Miikael on lõikuspüha patroon,
on meil võimalus tähistada püha Miikaelipäeva 29. septembril.

Miikaeli e mihklipäev on sissejuhatuseks

Miikaeli ajale, mis kestab terve kuu.

Sel ajal on oluline leida tasakaal,

et mitte "surra" koos loodusega,

vaid selle asemel süüvida endasse

ning leida uut energiat.

See on aeg, mil võideldakse koletistega,
oma madalama minaga, mis tahab võimu haarata.

Mihklipäev on lõikuspüha ning

seoses pidustustega võiks

kuueaastastele rääkida Miikaeli muinasjuttu.

Laua võiks sel puhul katta kõigega,

mida lõikusaeg pakub,

seda sobivad esindama puu- ja juurviljad.

Võiks küpsetada ka suure kukli või leiva.

Vestetakse Miikaeli muinasjuttu ning

kui lapsed juba muinasjutupilte hästi tunnevad,

võib selle loo ka lavastada.

See on armastatud muinasjutt,

mille rollidesse lapsed väga tugevalt sisse elavad.

Miikaeli muinasjutt (Anne Widmarki järgi)

Oli kord kuningaõu, kus elas kuningas oma rahva ning armsa printsessiga, kes oli kõigi inimeste vastu hea. Kuningaõue ümbritses linn koos paljude majadega, kus elas palju inimesi- mehi, naised ja lapsed. Keset linna elas sepp. Kõik, kes elasid kuningaõues ja linnas, olid rõõmsad ja rahul ning töökad. Linna ja kuningaõue ümber oli kuningas lasknud ehitada kõrge müüri koos tugeva väravaga, kust iga linna siseneja pidi läbi minema. Ühtki teist teed linna sisenemiseks polnud. Öösiti oli see värav alati lukustatud. Ingel Miikael valvas linna ja kuningaõue nii, et kõik sealsed elanikud võisid end nii öösel kui päeval turvaliselt tunda.

Ühel hommikul, kui kuningas ning kõik tema õukonnas ja linnas olid ärganud, polnud taevast soojendavat ja säravat päikest. Inimesed muutusid kurvaks ja murelikuks. Nad ootasid ja lootsid päev päeva järel, et päike tuleb tagasi, aga seda ei juhtunud. Linnas ja kuningaõues läks aina pimedamaks ja külmemaks. Keegi ei saanud enam rõõmus olla ning igaühe jaoks muutus raskeks olla abivalmis ja hea, sest pimedus oli neilt võtnud kogu rõõmu ja jõu.

Kuninga õukondlaste seas leidis üks rüütel, kelle nimi oli Jüri (rootslastel Göran). Ta oli tugev ja julge ja kõigi vastu hea ning ta tahtis rõõmu ja soojuse tagasi tuua. Kuidas aga seda teha, ta ei teadnud. Ühel ööl nägi ta und. Ta nägi unes, et ingel Miikael tuli tema juurde, palus tal üles tõusta ja minna võitlema suure draakoni vastu, kes päikese ette pikutama oli heitnud. Seepärast oli päike varjutatud ja ei saanud enam külmetavate inimeste peale paista ja neid soojendada. "Kõigepealt tuleb aga üles otsida taevalik raud, seesama, mida tähed igal sügisel maa poole saadavad. Just see raud suudab draakoni alistada. Sellest rauast sepistab linnas elav sepp sinu mõõgale tera, mida sa draakoniga võideldes kasutama pead. Ja mina, ingel Miikael, olen sinuga ja kaitsen sind selles võitluses", rääkis ingel Miikael rüüteli Jüriga tema unenäos.

Rüütel Jüri ärkas üles ja rääkis oma unenäost ning palus abi taevaliku raua otsimisel. Mehed olid hirmunud ja kartsid talle järgneda, välja arvatud kõige julgemad neist. Kõik ülejäänud, olles kuulnud draakonist, olid hirmul, läksid oma majadesse ja sulgesid ukсед.

Samal ajal sai kuningas teate, et draakon tahab ilusat printsessi endale. Juhul kui ta teda endale ei saa, neelab ta alla kogu kuninga õukonna ning linna. Kõik hakkasid halama, sest neile meeldis printsess väga. Rüütel Jüri aga kiirustas, et taevalikku rauda üles leida.

Samal ajal seisis sepp oma sepikojas ja ootas. Kui rüütel Jüri ja tema kaaskond tagasi tulid, võttis sepp vastu raua, mille nad oma teekonnal olid leidnud. Kiiresti sepistas ta mõõgale uue tera. Kui see oli valmis ja korralikult kinnitatud, vaatas rüütel Jüri selle põhjalikult üle ja kaalus mõõka oma käes. Ta oli sepa tööga rahul. Siis ratsutas ta linnast välja, et draakoniga kohtuda.

Kui draakon rüütel Jüri lähenemas nägi, avas ta oma suure suu ja sülitas ja tema kuum hingeõhk oli nagu tuli. Rüütel Jüri hüppas eest ära ja ründas draakonit oma mõõgaga. See oli raske võitlus. Ingel Miikael aga aitas Jüri ja ta sai draakoni alistamiseks juurde julgust ning jõudu. Kurnatuna ja võimutuna kukkus draakon kokku. Silmapilkselt hakkas päike taas endiselt paistma ning soojus ja valgus tulid tagasi. Ja inimesed tulid oma majadest välja ja juubeldasid, sest nad mõistsid, et draakon oli langenud.

Kogu võitluse ajal oli printsess seisnud väljaspool linnaväraavat. Ta ei tahtnud rüütel Jürit võitluses draakoniga üksi jätta. Kui draakon oli alistatud, sõlmis ta enda pihalt lahti siidise vöö, millega ta meelitas draakoni kuninga õuele. Draakon järgnes printsessile nagu lambuke ning printsess juhtis ta alla keldrisse.

Kuninga õukonnas peeti suur pidu, sest kõik olid rõõmsad draakoni alistamise ning valguse naasmise üle. Peo nimeks sai Miikaeli pidu, sest just ingel Miikael oli andnud rüütel Jürile julgust ja jõudu draakoniga võitlemiseks. Sellest ajast peale peetakse sel päeval pidu- Miikaeli pidu.

Miikaeli loo pildid on väikeste laste jaoks liiga tugevad,
seetõttu tähistame nendega koos vaid lõikuspidu.

Väiksematele lastele võib jutustada loo
tähekesest õuna sees.

Enne loo jutustamist võiks ristipidi,
mitte pikkupidi nagu tavaliselt,
lõigata pooleks ühe õuna
ja näidata lastele,
mis õuna see peidus on.

See on laste jaoks väike saladus,
sest seemnekoda moodustab tähekesse kujundi.

Seejärel võiks laulda laulu "Minu ilus punane õun"...

Minu ilusal punasel õunal

On väike saladus

Ja kui õuna pooleks teen

Paistab välja see

Viie toaga täheke

Peidus seal sees

Igas nendest magamas

On kaks väikest seemnekest

Lapsed on õuna seest paistvast tähekesest väga vaimustatud.

Seejärel kuulevad lapsed muinasjuttu tähekesest õuna sees.

Täheke õuna sees

Oli kord täheke, kes istus üleval taevas. Talle meeldis seal kõikide teiste tähtede seas väga. Päeva ajal nad magasid, aga öösel särasid nende silmad, mis valvasid kõiki magavaid lapsi maa peal.

Ühel hommikul, kui päike oli tõusnud ja tähed oma pilvesängidesse pugunud ja oma valged pilvetekid peale tõmmanud ning uinunud, ei saanud täheke und. Ta vähkres voodis ühelt küljelt teisele. Ta mässis end tugevamini pilveteki sisse ning luges pilvesagaraid, mis mööda taevast ringi uitasid, kuid ikka ei tulnud tal und.

Päike paistis nõnda eredalt, et täheke oli sunnitud pilveteki vahelt piiluma, kui ta äkki kuulis rõõmsat lapsehäält. Ta kiikas alla maa poole ja nägi rõõmsalt mängivat last, kes mängis rannal, suples ja ehitas liivalossi.

Oi, kuidas ta igatses ka mängida. See tundus nii naljakas. Laps vaatas uudistades tähe poole, mis keset päeva säras.

Tuli sügis ja puuviljad said küpseks. Lehed muutusid mitmevärvilisteks ja tuul tuli ning puhus nad puudelt. Lapsed korjasid õunu ning jooksid tuules lendlevate lehtede järel.

Tuli külmade selgete päevadega talv ja maa kattus kaitsva lumetekiga. Lapsed kelgutasid, ehitasid lumememmesid ja lumelaternaid, mis särasid talveõhtul nagu tähed.

Seejärel tuli kevad ja sulatas lumehanged, murdis järvedelt jää ning varsti võis näha vähehaaval eelmise aasta puulehtede vahelt võrsuvaid pungasid. Kogu selle aja jooksul ei olnud täheke suutnud uinuda, vaid hoopis piilunud pilve tagant, kuidas lapsed maa peal mängisid.

Oi, kui ta vaid oleks ka mängida saanud, või kui tal endal oleksid lapsed! Täheke muutus unetusest aina väsinumaks ja kahvatumaks, kuni ühel päeval tuli Jumal ise vikerkaarel jalutades tema juurde ning küsis, kuidas tal läheb ja miks ta öösiti nii vaevaliselt särab.

Täheke jutustas lastest maa peal ja sellest, kuidas ta endale lapsi tahab,

kellega koos mängida.

"Oh," ütles Jumal, "kas midagi muud sa ei soovigi? Sinu soov saab täidetud! Saad maa peal nii palju lapsi kui tahad, aga enne pead sügise ära ootama."

Täheke ootas ja kevad möödus. Õunapuud õitsesid, kogu maa oli õites ja taas mängisid lapsed rannas ja suplesid. Sügis hakkas lähenema, kuid täheke ei näinud ühtki last, kes oleks tema sarnane.

Tuli sügis, mida ta oli oodanud, ja viljad puudel küpsesid. Ühel päeval mõtlesid lapsed puudelt vilju korjata. Täheke vaatas igatsedes maa poole. Sügis oli ju käes ja ta pidi ju saama nii palju lapsi kui soovis, nagu Jumal oli lubanud. Äkki oli ta valesti kuulnud, äkki ei saa ta ühtki last?

Maa peal korjas üks tüdruk suure mahlase õuna, mille ta keskelt pooleks lõikas ja just siis, kui ta õunapoolikuid kahele teisele lapsele pakkus, hõiskas ta: "Vaadake, väike täheke, õuna sees on võike tähelaps!"

Selle hüüatuse järel ärkas täheke oma mõtetest ja piilus pilve serva tagant alla ja kui ta tähelast märkas, lõi ta särama ning säras sama tugevalt kui päike. Lapsed lõikasid õuna õuna järel pooleks ja nii suurte kui väikeste õunte seest leidsid nad väikese tähelapse.

"Vaata, vaata tähte!" Kõik vaatasid üles tähekese poole, mis säras nii tugevalt keset päeva. "See täht", ütlesid nad teineteisele "peab olema kõigi tähelaste ema."

Juba järgmisel päeval suutis täheke magada paremini kui kunagi enne. Sellest ajast alates magavad tähed rohkem suvel. Kui aga saabub sügis, õunad valmivad ja ööd muutuvad pimedaks ja selgeks, piiluvad tähed, et näha, kuidas tähevõrsed maale kukuvad, millest sünnib iga õuna sees uus tähelaps.